

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בשלח

myshliach.net

בשורה

לקו"ש חלק א' ע' 128 ואילך מתורגם ללה"ק

אכן, שירת משה ובני ישראל –
הגברים – לא היתה בשמחה כבשירת
מרים וכל הנשים?

אך טעם הדבר, לפי פשוטו, הוא
משום שכשמיגים דבר ללא עמל
וללא צער אי אפשר, בשום אופן,
לחוש אותה שמחה כמו לגבי דבר
שהושקע בו עמל רב ועבר מלחמות
קשות "לפום צערא – אגרא"². ככל
שגדולה תחלה היגיעה וגדול הצער –
גדולה יותר השמחה שלאחר מכן.

כשבני ישראל אמרו שירה על כך
שפרעה והמצרים טבעו בים ושהם
יצאו מגלות מצרים – לא היו מסוגלים
משה רבנו והגברים שבישראל לחוש
בשעת מעשה באותה שמחה של מרים
ונשי ישראל.

שכן הקשה ביותר שבגלות מצרים
והגזירות הגרועות ביותר באו לאחר
שנולדה מרים, והגזירה החמורה ביותר
היתה: כל הבן הילוד היאורה
תשליכוהו.

– כל הקשיים שהיו לפני כן
כשעבדו בני ישראל "בחומר ובלבנים
ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם

א. לפני עשרים שנה, אחרון של
פסח הצר"ת, השמיע כ"ק מו"ח אדמו"ר
שיחה¹ בקשר להפטרה של שבת זו.

הוא סיפר אז בשם אב"סבו, ה"צמח
צדק", שסבו, אדמו"ר הזקן, הקשה
פעם מדוע ההפטרה של שבת שירה
היא "ותשר דבורה", שירה של אשה,
ולא השירה של דוד, שהיא גם
ההפטרה של שביעי של פסח. בפרשת
בשלח ישנה שירת הגברים, "אז ישיר
משה", גו', וכן ישנה שירת הנשים:
"ותקח מרים גו' את התוף בידה, ותצאן
כל הנשים גו' בתופים ובמחולות, ותען
להם מרים: שירו לה' כי גאה גאה".
מדוע, איפוא, ההפטרה היא דוקא
שירה של אשה, "ותשר דבורה"?

וכלפי זה סיפר אדמו"ר הזקן סיפור
ארוך (נדפס ב"שיחה" האמורה) וסיים
שכשבני ישראל יצאו מצרים והלכו
בים ביבשה ואמרו שירה – גם הנשים
אמרו שירה, אך נוסף לכך "בתופים
ובמחולות", בשמחה. לפיכך הפטרת
שבת שירה היא – "ותשר דבורה" (הכל
היה מן העפר, ספירת המלכות).

ב. לכאורה, בלתי מובן מדוע,

ובכל מדינה, אף בדורנו ובמדינתנו⁴.
 בשעה שנולד ילד יהודי, והרי סדר-
 החיים היהודי הוא שמיד עם הולדת
 הבן מתחילים לחנכו בחינוך של תורה
 ומצוות, מופיע "פרעה מלך מצרים",
 כלומר: הרוח השוררת במדינה, וטוען:
 הרי נולד ילד שבמשך הזמן יתחתן
 ויצטרך להיות המפרנס בבית – יש,
 אם כן, כבר עתה, בילדותו, להשליכו
 ליאור הנותן פרנסה (כל מזונה
 ופרנסתה של מצרים היו תלויים
 ביאור, בנהר הנילוס) בו יטבול ויטבע.

"ובאשר לתורה ומצוות" – עונה
 פרעה – "ישנו "סונדיי" (יום ראשון
 שבשבוע), "ב"סונדיי" נעול הבנק,
 סגורות החנויות וכו'. בערב הקודם לו
 יש לסחוב את הילד לקולנוע ו"לכל
 ...", ואילו בבוקר, מאחר שההורים
 רוצים לישון עד שעה שתיים-עשרה
 בצהריים, לא איכפת להם אם הילד
 יבקר ב"סונדיי סקול", וילמד שם, לא
 רק זמרה וריקוד כי אם גם, לשון-קדש
 וחומש. ההורים יוכלו לישון במנוחה,
 ולהיות שקועים במדה עמוקה בשינה
 רוחנית.

לאחר מכן – בשעה אחת אחר-
 הצהריים ילעיטו את הילד בטלביזיה,
 קולנוע ובייסבול, ב"נהר הנילוס",
 הנותן, לדעתם, פרנסה.

במקום לקשור את הילד, מיד
 בילדותו, עם הקב"ה, הזן את העולם
 כולו בטובו, בחן בחסד וברחמים,
 ובאופן של כבוד ומנוחה,

אשר עבדו בהם בפרך" אינם מגיעים
 בחומרתם לגזירה של השלכת הבן
 הילוד ליאור –

אחר כך באה גם – כפי שחז"ל
 מספרים³ – הגזירה שפרעה יתרחץ
 בדמם של ילדי ישראל.

האם מתנסה בחויית הדברים
 האמורים יותר מן האב. לפיכך
 כשנפטרו מפרעה ומגזירותיו היתה
 שמחת נשי ישראל גדולה בהרבה
 משמחת הגברים.

ג. ככל סיפורי התורה כך גם
 הסיפור של יציאת מצרים, בדבר
 השירה והשמחה "בתופים ובמחולות"
 של מרים ונשי ישראל, משמש הוראה
 לכל הדורות, גם לדורנו.

אף דבר זה רמוז בכתוב: "ותצאן כל
 הנשים אחריה", כל נשי ישראל עד
 סוף כל הדורות הולכות אחרי מרים
 ואומרות: שירו לה' כי גאה גאה, סוס
 ורוכבו רמה בים.

אלקות וקדושה – "גאה גאה",
 בדרגה נעלית שאין למעלה הימנה,
 ודברים שהם היפוכה של קדושה,
 הלוחמים בקדושה, "סוס ורוכבו" –
 "רמה בים", מושלכים למעמקי
 מצולות. לא בדרגה נחותה בלבד, כי
 אם רמה בים, בהשלכה חזקה לים,
 לעומק שאין למטה הימנו.

ד. כבר דובר פעם שגזירת "כל
 הבן הילוד – היאורה תשליכוהו",
 תוכנה ותמציתה, קיימת בכל דור

תורה בת שלשה וחצי אלפי שנה, שניתנה במדבר שממה, בזמן בו לא היה עדיין רדיו, טלפון, ואפילו לא "פייפר" (עתון) לכל בוקר עם אמירת מודה אני.

אז – טוענת היא – היה מקום לחינוך כזה, אבל עתה, כשאנו עומדים ב"מאה העשרים" וזכינו ל"קידמה" ו"התפתחות", אי אפשר להיות "פנטיים".

יתר על כן, פעמים מתלבש "פרעה" באיצטלה של קדושה וטוען: מאחר שברצונך שילדך יתן כסף רב לצדקה בכלל, ובפרט לשיבות, עליך לדאוג שיהיה עשיר, ולכן עליך להשליכו ליאור הפרנסה, לעשותו ככל "ג'וני" ו"מייקל", אשר לא להוי' המה, ואז רשאית את לקוות שיתן כסף לשיבות ותלמודי-תורה.

– למעשה אנו רואים שרק "פרעה" מרוויח מכך, ליהודים אין מזה דבר –

– יש לדעת את האמת שגזירה זו נובעת מאותו פרעה, אלא משום שהוא יודע שאם יבוא ויורה לעבור עבירה לא יצייתו לו מתלבש הוא באיצטלת משי, ואומר שיש לו ישיבה גדולה וזקוק הוא לכסף עבורה, לכן יש להכניס את הילדים ל"פובליק סקול" ול"סונדיי סקול", אז יוכל לבנות ישיבה גדולה למלאכים.

שהרי רק זו (ההתקשרות אל הקב"ה) הדרך היחיד של יהודים לפרנסה.

– שכן אף אם פרנסתם של גויים תלויה בחוקי-נילוס הרי בישראל נאמר: "ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם – חיים כולכם היום"⁵, ע"י כך שיהודים דבקים ומתקשרים אל הקב"ה – ע"י כך הם חיים, וע"י זה יש להם גם פרנסה, "מאן דיהיב חיי – יהיב מזוני" לאדם, לאשתו – ולילדיו –

במקום זה לוקחים את הילדים ומשליכים אותם ליאור, המנתק אותם לא רק מחיי רוחניות, כי אם גם מחיים במשמעותם הפשוטה, משום שכאמור הדרך היחידה שישנה ליהודים לחיים ולפרנסה היא ע"י התקשרות אל הקב"ה.

ה. כשם שבגלות שקדמה למתן-תורה, היא גלות מצרים, אין כל הגזירות הקודמות מגיעות בחומרתן לגזירת "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", כך גם בגלות הנוכחית, אין כל הגזירות שהיצר הרע גזור על בני אדם מבוגרים, מגיעות בחומרתן לגזירה שהיצר הרע גזור על הילדים הקטנים.

ברם, אין מתרשמים מ"פרעה", אין מתרשמים מ"ידידים", מן השכנה הטוענת: כיצד את לוקחת את ילדך ושולחת אותו לישיבה בה לומדים

(ואין הן מביאות כל תועלת, לפי שהן "רבות" ולא של יחיד, יחידו של עולם) "ועצת הוי' היא (בלשון יחיד) תקום" משום שהקב"ה הוא האדון לא רק בשמים כי אם גם בארץ, במקום בו נמצאים היא ובעלה וילדיה.

בידעה זאת הרי לא זו בלבד שאינה מתרשמת משכנתה, אלא, אדרבה, היא משכנעת את שכנתה שתציל גם היא את ילדיה מידי פרעה, ומגדלים אז רבבות ילדי ישראל שילכו לקראת המשיח במהרה בימינו.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

כשמבחינים בעוד מועד שעצה זו נובעת מפרעה, מאותו ערום האומר: הבה נתחכמה לו פן ירבה [כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק כאן ואמר: אבל לאמתו של דבר – כן ירבה וכן יפרוץ], מזה שרוצה שלא ישאר שריד ופליט, ר"ל מיהדות, מנשמות ישראל, וכתוצאה מכך גם מגופות ישראל.

– מחליטים במלוא התוקף היהודי לבטל את הגזרה, חדלים לחפש "תכלית" בגיל חמש שנה, בגיל שבע שנה, בגיל שלש-עשרה שנה, או בגיל שמונה-עשרה, ומתאזרים באמונה ובטחון בה'.

שהרי "רבות מחשבות בלב איש"

בשרח

מתורגם ללה"ק

ביציאת מצרים, בעת קריעת ים סוף, היתה האלוקות בגלוי. הכל ראו את האלוקות בעיני בשר, ויכלו להורות עליה באצבע ולומר: "זה אֱלֹהֵי וְאֵנֹהוּ". ראייה זו היא דרגת הנבואה.

הכל אמנם זכו לראות אלוקות, אך הראשונים היו דוקא הילדים, עליהם נאמר: "וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור". הם זכו שהקדוש ברוך הוא כלכל אותם, ולכן: "הם הפירוהו תחלה". אותם ילדים שנולדו בשנות השעבוד במצרים, בתקופה הקשה ביותר, בה שרר החשך העצום ביותר, והם זכו להיות הראשונים שראו את האלוקות בגלוי, ילדים אלו שלא הפירו עולם אחר מזה של העבדות והשעבוד הנורא, מהם צמח דור הגאולה.

על הגאולה העתידה נאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". בבוא הגאולה נזכה לאותם גלויים כמו בעת יציאת מצרים, ועוד יותר מכך! יוצאי מצרים אמרו: "זה אֱלֹהֵי וְאֵנֹהוּ", ולעתיד לבוא – בכפלים: "הנה אלקינו זה", "זה ה' קוינו לו". גם בגאולה העתידה יהיו הילדים הראשונים הילדים שנולדו בשנות הגלות המרה, בשיא החשכה, יזכו להיות הראשונים שיראו את אור הגאולה. כידוע, לפנות בקר החשכה מתעצמת, ומתחשק מאוד לישן. על הילדים שנולדו בתקופה האחרונה של הגלות נאמר: "מפי עוללים ויונקים יסדת עז".

כבוד קדשת מורי וחמי הרבי הסביר במאמר (בשנת תרפ"ז – שנת מאסרו) את תכן ענין של "מפי עוללים ויונקים... להשבית אויב ומתנקם". ה"עוללים ויונקים" שלומדים תורה בזמן שלא מרשים ללמד תורה הם אלו שמביאים להשבית ה"אויב".

כמו במצרים, גם כעת בתקופת סיום הגלות צריך להיות "וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור". דבש ושמן הם רמז לפנימיות התורה, "רזין דאורייתא". הילדים שלומדים תורה (הן נגלה והן חסידות) בזמן הגלות הקשה, תחת על השעבוד, ואינם מתפעלים מהתנאים סביבם, הם אלו שיוצאים ממצרים – מהם תצמח הגאולה, הם אלו ש"הפירוהו תחלה".

בשירת הים נאמר: "אז ישיר משה". לא "אז שר" אלא "אז ישיר". זהו רמז לתחית המתים מן התורה. משה רבנו, שהוא הגואל הראשון והגואל האחרון, עתיד לשיר שירה עם כל ישראל בזמן הגאולה. משה ישיר ועמו כל עם ישראל. אך מי הם אלה ש"הפירוהו תחלה"? הילדים! הילדים שנולדו בחשכת הגלות, בתקופה של "עקבתא דמשיחא", ולא התפעלו מן הסביבה ומן הקשיים ולמדו תורה, נגלה וחסידות. "מפי עוללים ויונקים יסדת עז!"

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 519-520)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לפום צערא - אגרא

בפרשת השבוע שלנו מספרת התורה על שתי שירות שקימו בני ישראל לאחר יציאתם ממצרים וחצית ים סוף - האחת של משה והגברים, והשנייה של הנשים - "ותקח מרים את התף בידה, ותצאינה כל הנשים בתפים ובמחולות". ובהפטרת השבת קוראים אנו על שירתה של דבורה.

בהתועדות שעה, הביא הרבי הקודם את שאלת אדמו"ר הזקן, מדוע בהפטרה מספר דוקא על שירת דבורה (שירת הנשים) ולא על שירת דוד לדגמא (שירת גברים), והרי בפרשה מספר גם על שירת משה, הגברים, ולא רק על שירת הנשים? ואדמו"ר הזקן תרא, שבפרשת השבוע שמחתם ושירתם של הנשים היתה גדולה מזו של הגברים, וכיון שכן בהפטרה הובאה דוקא שירת דבורה.

התמיהה:

וכעת נתבונן מעט. הרי כל בני ישראל אנשים נשים וטף יצאו יחד ממצרים ושמחו בנס הגדול שעשה עמם הקב"ה כשהוציאם משעבוד לגאולה. מדוע, איפא, אכן היתה שמחתם של הנשים גדולה יותר?

התשובה:

והתשובה היא, שגזרת פרעה הגדולה מכלן היתה זריקת הבן הילוד ליאור, וגזרה זו כאבה לנשים, לאמהות, הרבה יותר ממה שקאבה לגברים. מאמא הרבה יותר קשה לנתק ילד רך, וכיון שלפום צערא אגרא, הינו שפפי הפאב כף גם השכר ברפוי - לכן שמחו הנשים הרבה יותר מהגברים.

עמידת בני ישראל אז בתקף שלא להתפעל מגזרת פרעה, נכונה ורלוונטית אף לימינו אנו. גם כיום יש את היאור שמאים להטביע את התינוקות הרפים של עם ישראל. היאור הזה אמנם לא מימי ואינו הורג את הגוף, אף את הנפש היהודית הטהורה הורס הוא מבפנים גם הורס. כשמתגנבת לה המחשבה שאולי בשנות הצעירות והבחורות מוטב להשקיע בלמודי חול, שיקדמו את הידע בענייני עולם הזה, במקום בלמוד התורה - הרי שזו השלכת הנפש ליאור.

כמו בני ישראל בימי גזרתם שלא חשו לגזרת פרעה, כף אף היום לא נשים לב או נתיחס לרעשי הרקע הכבדים של היצר הרע, ונתמסר כלנו לדבר היחיד שחשוב באמת בשנות הילדות והבחורות - למוד תורתו של הקדוש ברוך הוא.

שכבה רבקי טומנת את ראשה בחוברת זהה. "מישהי יכולה להסביר לי למה אני צריכה באמצע הבישולים להרים את שניאור שצורח כבר כמה דקות ואף אחד לא מרים אותו?" שאלה אמא בכעס "חשבתי שרחלי מרימה אותו" התגוננה רבקי, "כן באמת? למה שאני ארים אותו? אני באמצע ללמוד!" השיבה רחלי "ואני לא לומדת? מה נראה לך שאני עושה עכשיו?" התקיפה רבקי חזרה. אמא הביטה בשתיים וכבר רצתה למסור להן שיחת מוסר אלא שקול צלצול הפעמון עצר אותה.

"ש - לום" משפחתו של יואב נכנסה פנימה בשמחה. "ברוכים הבאים איזה כיף שבאתם!!" קבלו אותם כולם בשמחה. הילדים כולם עצרו מלימודם והמריבה פסקה בינתיים...

הפרידה הייתה מרגשת. שמוליק ויואב לחצו ידיים והבטיחו לשמור על קשר. אבא טפח ליונתן על השכם ואמר: השבוע חל י' שבט יום ההסתלקות של האדמו"ר הריי"ץ. מהאדמו"ר הריי"ץ למדנו מסירות נפש, האדמו"ר הריי"ץ מסר את נפשו ממש למען היהדות. זה בדיוק מה שאתה עשית כאן בפרומוסקה ועוד תמשיך לעשות... אשרייך יונתן!" חיבק אותו בחום והוסיף בפנותו לילדים "אנחנו צריכים למסור לפעמים את נפשנו הבהמית, את הרצונות שלנו, ולוותר למען האחר" סיים את דבריו. הילדים השפילו מבטיהם, כן, הם למדו את מוסר ההשכל.

מאוחר יותר פנתה רחלי אל שמוליק ואמרה "שמוליק רוצה שאבחן אותך?" כשראתה את עיניו הזוהרות של אחיה הצטערה שלא הקריבה את ההקריבה הקטנה הזאת קודם.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"באתי לגני אחותי כלה..." פיזמה רבקי לעצמה, "הי, רבקי את יכולה לבחון אותי?" הגיש לה שמוליק חוברת ששלחו להם ב'חידר נט' כמבצע הכנה ל' שבט, "אתה לא רואה שאני באמצע לשנן?" גערה בו, הסתובבה לצד השני והמשיכה בשירה "...קפיץ ואזיל..." "שקט שם כבר!" הציץ ראשה של רחלי מחדרה "יש לנו מחר מבחן עיוני על כל

פרק א' במאמר באתי לגני, אי אפשר להתרכז כשאת שרה בקולי קולות" וגם יש לי לגמור עוד 6 שורות בע"פ בפרק א', זה מוסיף נקודות לכתה, ואנחנו חייבות לנצח השנה", "נראה לך?" התערבה רבקי "אנחנו בטוח ננצח!! 3 בנות בכתה שלנו כבר כמעט גומרות את פרק א'!", "זה לא פייר רק לגדולות עושים מבצע שווה" התלוננה חיוש "מה לעשות? את עוד קטנה" ענה לה שמוליק "והרבה יותר בוגרת ממך" לא נשארה חייבת רבקי, "שקט כבר!" התחננה רחלי וטרקה את הדלת. ריח ערב עלה מן המטבח. אמא הכינה ארוחה חגיגית לארוחת ערב. משפחתו של יואב מגיעים להיפרד מהם יחד עם יונתן הדוד, הוא חוזר לארץ סוף סוף לאחר שהצליח להסיר איום כבר מעל ראשה של מדינת ישראל ב"ה! הוא יחזור לכאן בעוד פחות מחודש להמשך המשימה, אבל עכשיו עושה הפסקה קטנה כדי להיפגש עם המשפחה...

"בנות, מישהי מוכנה להושיט פה יד?" קראה אמא מן המטבח "שניאור בוכה בלול, שמישהו ירים אותו". אך לפליאתה אין איש ניגש לשניאור,

באנחה נגשה לחדר של הקטנים והרימה את בן השנה וחצי שהיה כבר אדום מבכי. בכעס נכנסה לחדר הבנות לברר מדוע אף אחת לא מגישה עזרה. שם מצאה את רחלי יושבת על יד שולחן הכתיבה, על השולחן מונחת חוברת ודררדה של באתי לגני והיא סותמת את אוזניה בידיה. על המיטה

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

**מי שאין לו מים לנטילת ידים
לסעודה - אם במרחק הליכה או
נסיעה של פחות מ-18 דקות נתן
להשיג מים, אסור לאכול ללא נטילת
ידים. ואם נמצא בדרך, ואין ברשותו
מים, או שאין ברשותו כלי הרואי
לנטילה, ובהמשך דרכו, במרחק
הליכה או נסיעה של 72 דקות, יש
מים או כלי - עליו להמתין עד שיגיע
למקום המים והכלי. ואם צריך לשם
כך לנטות מדרך, או לשוב לאחוריו
- דינו כדין הנמצא בביתו, שאם אין
מים או כלי במרחק של פחות מ-18
דקות, רשאי לאכול ללא נטילת ידים.**

נושא / נושא

לא מתבלבלים

לא עזב הרועה את צאן מרעיתו

תקדים על אפן המשך הנהגתו של הרבי בדיוק כמו לפני ההסתלקות.

אולם בד בבד, באותה התקופה ממש, נכרה אצל הרבי גם צורת התנהגות שלכאורה סותרת - במפוט חיזוני פשוט - את ההנהגה הקודמת שהזכרנו. ר' יואל ספר על התועדות בזאל הקטן במהלך שנת האבל, שבה דבר הרבי בחיות רבה על נצחיותו של הרבי הקודם, ועד כמה שממשיך ללוות את כל אחד מהחסידים. ורגע אחד לאחר זה, מיד החל לבכות בכי תמרורים, בכי של געגועים, שהבהיר היטב עד כמה שקשה וכואב במצב שכזה.

היו אלה שתי תנועות לארץ כל הדרך. מצד אחד - בכי נורא ואים ומרירות עצומה על הסתלקות הרבי. ממש שיא של מרירות ושברון לב שאי אפשר להעלות על הדעת; ומצד שני - דברים תקיפים של בטחון וודאות שאין זה אלא דמיון והרבי בעצם נמצא אתנו. שתי תנועות אלו לכאורה סותרות זו את זו; אבל אצל הרבי שתי תנועות אלו היו יחד, ולא זו בלבד אלא ששתיהן היו בשיא התוקף, מבלי שאחת מהן תפריע לחברתה: מצד אחד שיא של מרירות ובכיות בלב שבור על כך שהרבי איננו אתנו, ומצד אחד שיא של ודאות הכי תקיפה שהרבי אכן נמצא אתנו.

ובזמננו היום...

גם כיום כשמתמודדים אנו עם חשך הגלות, ועם ההעלם וההסתתרות הכי גדול והכי כבד וקשה שארע מאז ומעולם, עלינו להצמיד לדברי הרבי

מעט יותר מעשרים ושבע שנים (!) חלפו מאז אותו יום מר ונמהר של ג' תמוז תשנ"ד. עשרים ושבע שנים של געגועים עזים, של כמיהה תקיפה ואיתנה שאינה יודעת מרגוע, לחזר ולצפות שוב באור פני מלך חיים, בגוף גשמי.

אם נבקש כיום, בשנת תשפ"ב, לחזר מעט אחורה אל אותו יום שחר משחור, נקל לתאר רק עד כמה טרפו הקשי והבלבול את החסידים כלם. אף אחד לא התרגל או התפונן למצב שכזה, איש בכלל לא האמין שתקופה כמו זו שאנו חיים וחווים כיום עלולה בכלל להתרחש אי פעם. הקשי היה גדול, עצמות האמונה להן הזדקקו החסידים באותם ימים היו עצומות, אולם כמו כל שלב ורגע בחיינו, גם לנסיון הקשה ביותר הזה, הכין אותנו הרבי מראש.

ובואו פעת נחזר לרגע לימים שאחרי יו"ד בשבט תש"י, יום הסתלקותו של הרבי הקודם. לא היה ולא יהיה חסיד ומקשר יותר גדול, כמו הרבי כלפי חותנו הרבי הקודם. כיצד התיחס הרבי לארוע שארע באותם ימים? באותה שנת אבל?

החסידים המבגרים שהסתובבו בינינו עד לאחרונה ממש, כדגמת החוזר הרב יואל כהן ועוד מספרים על תופעה מעניינת וצריכה למוד שראו אצל הרבי. מצד אחד, יכלו החסידים כלם להבחין בדפוס התנהגות מעודד של "לא עזב הרועה את צאן מרעיתו" ועד כמה שהרבי ממשיך לחיות ואף יותר ממקדם... היו אפלו התועדויות במהלך השנה שבהן נשמעו מפי הרבי בטוים חסרי

ומשתדלים לעשות כמה שיותר בכדי לסיים את התקופה הקשה והמוזרה הזו - הרבי נמצא אתנו ממש ודואג לנו ולא עזב הרועה את צאן מרעייתו.

עם כל מתנה שלנו לרבי שעמה נגיע ליום הבהיר יהיה לרבי עוד נחת רוח ועוד שמחה. וזה בעקר מה שצריך לעמוד בראש מעינינו, לשמח את הרבי, לגרם לו יותר ויותר נחת רוח ככל שאנחנו יכולים. בטוח וברור במליון אחוז שכל שנתאמן ונשתדל, ושעל ידי עוד מעשה אחד קטן שנעשה - נגרם לך שיחזר אלינו הרבי כאן למטה מעשרה טפחים בגוף גשמי ממש.

נתפלל מעמק הלב לרבי ולקדוש ברוך הוא שהתקופה הקשה והמרה הזו כבר תסתיים, ובעזרת השם ביום הבהיר יו"ד בשבט נזכה לראות בעינינו הגשמיים את הרבי כשהוא מקבל מכל אחד מאתנו באפן אישי את המתנה הפרטית שבחרנו להעניק לו, ורווה ממנה נחת רוח רב. ואין ספק שהנחת מפעלתנו היא עצומה.

ולהוראותיו והנהגותיו והדגמאות שהראה לנו, בכדי לצעד דוקא בדרך הסלולה והנכונה שאותה הוא רוצה.

ופרוש הדברים, זאת ידע כל אחד מאתנו, שאין התנועות סותרות זו את זו כלל וכלל, ודוקא שניהם יחד משלימות אחת את השניה: מצד אחד - אסור להתבלבל או לחשב ולדמין ששום דבר לא ארע והכל בסדר, והרי הרבי ממשיך לחיות ואפלו יותר ממקדם... כמובן שחשיבה כזו בלבד רק מבבלבלת אותנו מעשית התפקיד שלנו. צריכים אנו להיות מודעים למצב הקשה ולבכות עליו בכי תמרורים, להרגיש בקשי ולחוש בחסרון. להתגעגע, לכמה ולצפות.

אולם בד בבד, ודוקא יחד עם זה ומתוך זה - הינו לא כידיעה נפרדת אלא כידיעה שמשלימה את הידיעה הקודמת, שהרבי ממשיך לחיות עמנו וללוות אותנו. הבכי אינו בכי של פרדה או נתוק חס ושלום. דוקא התמהיל של שתי התנועות הללו יחד, בדיוק כפי שראינו אצל הרבי, יהיו אלה שיסייעו לנו לצלח את התקופה הזו, ולהקדים כמה שיותר את בוא משיח צדקנו בקרוב.

ערב יו"ד בשבט

בימים אלה שבהם מתכוננים אנו בשיא המרץ לקראת היום הגדול והקדוש יום הבהיר יו"ד בשבט, נזכר ולא נשכח לצד ההכנות הרבות, שחרף המצב הקשה שבו אנחנו נמצאים בתקופה זו - למעלה מעשרים ושבע שנה אחרי ג' תמוז, ולמרות שזה מציק לנו וכואב לנו, ואנחנו מסגלים ועושים

על את ליאלי

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

